

TVIVEL. »Det finns alltid ett mått av osäkerhet när man ska lämna ifrån sig något. Det hade varit helt bedrägligt att inse att man inte helt kan stå för sitt verk.«

»Jag kanske är ett kontrollfreak«

LINA SELANDER OM ÖVERAMBITION

Att lägga flera års arbete på några minuter film är inget konstigt, enligt Lina Selander. Efter 15 år som konstnär är hon specialinbjuden att representera Sverige på konstbiennalen i Venedig.

Din konst har liknats vid forskning. Varför?
– Jag gör mycket research och återvänder ofta till platser mer än en gång. Jag gjorde ett projekt som heter *Lenin's Lamp Glows in the Peasant's Hut* som handlar om radioaktivitet. Då reste jag till den kontaminerade delen av Tjernobylzonen och filmade, samtidigt som jag letade i olika arkiv och på museer. Sedan lät jag det materialet möta material från Dziga Vertovs film *The Eleventh Year* från 1928. Den handlar om ett kraftverksbygge och är väldigt propagandistisk. Det projektet tog två och ett halvt år att göra. Det låter lite galet att lägga så mycket tid på 20 minuter film.

– Jag sitter inte på min kamrars och jobbar på ett verk i två och ett halvt år. Jag är aktiv på en massa andra sätt: jag sitter i styrelser, undervisar, handleder, gör offentliga utsmyckningar och ställer ut på olika platser runtom i världen. Men jag tycker att konst ska få ta tid. Det är viktigt att inte bara producera och lämna ifrån sig saker. Man måste hinna tänka igenom vad man vill säga och hur. Jag tycker inte att det är galet, men jag kan förstå att vissa som inte sysslar med konst kan tänka: »Kom igen, vad är detta? Klipp dig och skaffa ett jobb.«

Du reste flera gånger till Västbanken när du gjorde *Around the Cave of the Double Tombs*.

– De resorna är det mest extrema jag upplevt. Bosättare har intagit hela Hebrons stadskärna och jag fick bevittna övergrepp på ett sådant vardagligt sätt. När jag reste ut från Israel förhöordes jag i sex timmar. Jag var rädd att de skulle ta mitt material, för de gick igenom varenda liten grej i min väska. Då var jag inte så cool med mitt svenska pass, som vi alltid triumferar med annars. Jag gick in i en depression när jag kom hem. Jag orkade inte ta hand om mina barn och fantiserade mycket om våld och hämnd. På en av resorna hade jag med mig min sex månader gamla dotter. Många tyckte att det var konstigt, men för mig var det självklart. Människor föder barn i Syrien och Palestina också, så jag stod där och bytte blöjor i olika checkpoints. Men jag kände mig aldrig rädd när jag var med henne. Det var stärkande, för även på de mest gudsfrågäta platser blir folk glada och berörda av ett litet barn. Du verkar överambitiös.

– Jag kan inte göra på något annat sätt, så jag tänker inte så. Jag mår bra av att jobba och att gå in i saker. Sedan kan man fundera på varför jag gör det och vad det är för slags tillvaro, men det engagerar mig och är ett arbetssätt jag tycker om. Jag gör nästan allt själv,

använder mig inte av skådespelare eller redigerare. Jag kanske är ett kontrollfreak, men det är viktigt för mig att vara med i alla faser. Känns det aldrig otacksamt?

– Det var någon som sa att folk stannar i genomsnitt två minuter i varje paviljong under Venedigbiennalen. Mina filmer är längre än så och jag vet att folk kanske inte tar sig tid, men så är det bara. Jag tänker ibland att detta är ingen skön HBO-serie, det är något annat. Men det finns folk som tycker att mina filmer är relevanta, så det känns inte otacksamt. Hur har du förberett dig för att fylla 320 kvadratmeter på Venedigbiennalen?

– Jag jobbar tillsammans med två arkitekter och har åkt och tittat flera gånger på rummet jag ska ställa ut i. Det rumsliga är en stor del av min konst. Jag ska visa fem olika verk, och beroende på var i rummet man står ser man flera skärmar samtidigt. Jag har gjort konst i 15 år, men Venedigbiennalen är den största konsthändelsen i världen och har ofantligt många besökare. Jag märker redan att det finns ett större intresse för mig, och att min konst får status av att jag ska vara med. Det är jag hemskt glad över. Det ökar chanserna för stipendier och det är bra för mig, mitt liv och mina barn, så att de kan få sig en fin vinteroverall eller så.

FANNY WIJK
FOTO: MAGNUS BERGSTRÖM

Lördag 9 maj. Konstbiennalen i Venedig öppnar.